

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.540/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az előbb Dr. Kiss Gábor, utóbb Dr. Hollósi István ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Szűcs Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indult perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2010. május 18. napján kelt, 3. G. 40.049/2009/31. számú ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az adóhatóság felhívásában megjelölt módon - 900 000 (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, és 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500 000 (Ötszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek 2006. március 1. napján vállalkozási szerződést kötöttek hrsz. alatt 1 db 1,5 megawatt teljesítményű ... típusú szélenergia-építési és villamos tervezési, engedélyezési, helyszínre történő szállítási, telepítési, a szükséges elektromos csatlakozás kiépítési, üzembe helyezési munkálataira a szerződés mellékletét képező dokumentáció alapján.

A felperes, mint vállalkozó elvállalta azt, hogy az általa elkészített műszaki tervdokumentáció és annak mellékletei alapján elvégzi a szerződés tárgyát képező létesítmény kivitelezését a szerződés 1.1.a/b/c. pontjai szerint.

Az alperes, mint megrendelő meghatalmazta a felperest, hogy az építésügyi hatóságnál, valamint az illetékes szakhatóságoknál a megrendelő nevében eljárjon azzal, hogy a szükséges engedélyek, illetőleg szakhatósági állásfoglalások a megrendelő nevére kell, hogy szóljanak.

A szerződésben kikötötték, hogy az engedélyezési hatóság késedelme, vagy a szerződés senkinek fel nem róható ellehetetlenülése esetén az elállás, illetve a kártérítés jogkövetkezményei - ellenkező írásos megállapodás nélkül - a felperessel szemben nem alkalmazhatóak, kivéve, ha azt a vállalkozó súlyos gondatlansága, vagy szándékossága okozta. Megállapodásuk szerint nem róható fel a vállalkozó gondatlanságának az, ha valamely illetékes szakhatóság egyszeri vagy többszöri hiánypótlást kér az engedélyezési eljárás során, vagy az állam a törvényi szabályozás révén megghiúsítja valamely engedély kiadását.

A vállalkozói díjat 266 978 000 Ft + ÁFA összegben kötötték ki, amelyből az engedélyeztetés fejében 71 250 000 Ft-ot, míg a kivitelezésért 195 728 000 Ft-ot számoltak el. Az engedélyeztetésre elszámolt összeg magában foglalta a létesítéshez szükséges összes engedély - köztük a vezetékJog, a Magyar Energia Hivatal kis erőművi összevont engedélye, stb. - beszerzését.

A vállalkozói díj átalányárként került meghatározásra, nem tartalmazta a szélerőműhöz tartozó földterület bérleti díját, illetve esetleg a föld megvásárlásának az árát.

A vállalkozási szerződés szerint az alperest az engedélyeztetés befejezését követően terhelte a 71 250 000 Ft összegű vállalkozói díj megfizetési kötelezettsége. A kivitelezéshez kapcsolódó vállalkozói díjat a szerződés 3.9. pontja szerint, az ott külön-külön feltüntetett tevékenységek vállalkozói díj előlegeként, az ott meghatározott ütemezés szerint és összességüként vállalta az alperes megfizetni.

A felperesnek nem sikerült megszereznie a kivitelezés megkezdéséhez a Magyar Energia Hivatal engedélyét, mivel a Magyar Energia Hivatal az ... számú, 2006. augusztus 7. napján kelt határozatával elutasította a felperes kis erőművi összevont engedély iránt 2006. május 31. napján előterjesztett kérelmét.

A határozat indokolása szerint az elutasítás oka az volt, hogy már a kérelem benyújtásakor, illetve azt megelőzően is nyilvánvalóan tudott a felperes arról, hogy a kérelme nem teljesíthető, mivel a kérelmét nem teljes körűen, hiányosan nyújtotta be, ahhoz nem csatolta azokat a mellékleteket, amelyet a VHR a kötelezően benyújtandó dokumentumok között felsorol, és nem fizette meg a kötelezően teljesítendő szolgáltatási díjat sem.

A perbeli vállalkozási szerződés 4. pontjában a felek a szerződés teljesítésének időpontját 2006. november 30. napjában határozták meg. Mivel a felperes e határidőt nem tudta tartani, 2007. május 21. napján módosították a vállalkozási szerződés ezen pontját - valamint részben átszövegezték a szerződés 4.3. és 8.14. pontját is -, és új teljesítési időpontként 2008. február 1. napját határozták meg.

A felperes 2007. november 13-án újabb kis erőművi összevont engedély iránti kérelmet nyújtott be a szélerőmű tárgyában a Magyar Energia Hivatalhoz. A hatóság a 2008. január 31. napján kelt ... számú határozatával a kérelmező 1 db 1,5 MW-os szélerőmű kis erőmű elsődleges energiaforrásának megválasztására, a létesítésére, és a villamos energia termelésére vonatkozó összevont engedély iránti kérelmét elutasította.

A határozat indokolása rögzítette, hogy bár a kis erőművi engedélykérelem formailag megfelel a jogszabályban meghatározott követelményeknek, azonban az engedély mégsem volt megadható, mivel a hivatal a Gazdasági és Közlekedési Minisztériummal, valamint a villamos energiarendszer irányítójával, a M. Zrt-vel együttműködve, 2006. év folyamán megállapította, hogy a beépíthető szélerőművi villamos teljesítmény 330 MW, amely korlát a határozat hozatalakor is folyamatosan fennállt. Ez a megállapított teljesítmény objektív műszaki korlátot jelent, azaz nem függ sem az engedélykérelmek beérkezésének

dátumától, sem a beruházások készültségi fokától, sem pedig egyéb paraméterektől. Ez volt az a mennyiség, amelyet az összes kérelmező között fel lehet, illetve fel lehetett osztani.

A határozat rögzítette, hogy mivel a hálózati csatlakozási szerződést 2007. október 4-én kötötte meg a kérelmező, a vizsgált kis erőművi engedélykérelem nem felel meg a hivatal korábbi szélerőművek engedélyezési eljárásai során a 2001. évi CX. törvény alapján alkalmazott feltételeknek.

A határozat kimondta azt is, hogy a hivatal csak akkor lát lehetőséget további szélerőmű engedélyek kiadására, ha megjelenik a VET 170. § (2) bekezdés 16. pontjában meghatározott végrehajtási rendelet, valamint ennek alapján megtörténik a M. Zrt. bevonásával a 330 megawattos abszolút korlát ismételt felülvizsgálata.

A felperes ezen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt előterjesztett kereseti kérelmét a ...-i Bíróság a 2009. október 29. napján jogerőre emelkedett 2.K.31.059 számú ítéletével elutasította.

A felperes felszámolási eljárását a jelen per folyamatban léte alatt, a ...-i Bíróság a 12.Fpk.01-007. számú végzésével elrendelte, a felszámolási eljárás közzétételére a Céglőnyben 2009. október 28. napján került sor.

Az időközben hatályba lépett 2007. évi LXXXVI. törvény (VET) értelmében 2008. január 1-jétől nem szerezhető be a vállalkozási szerződésben meghatározott formában az engedély, azt csak a hivatal által az átvételi rendszerirányító közreműködésével külön jogszabályban meghatározott feltételek szerint meghirdetett pályázat alapján lehetséges megszerezni.

A felperes a módosított kereseti kérelmében azt kérte, hogy a bíróság elsődlegesen kötelezze az alperest 54 164 000 Ft + ÁFA, összesen 67 705 000 Ft vállalkozó díj megfizetésére.

Kereseti hivatkozása szerint az alperes a szerződéstől nem állhatott el, az nem irányult eredetileg lehetetlen szolgáltatásra, illetve nem lehetetlenült el, ezért a szerződés alapján a felperes jogszerűen igényelheti a szerződés szerint leszámítható előleg összegeket. Az előleg a teljesítés megkezdése előtt jár, ellenkező esetben nem előlegről, hanem teljesítési részszámláról lenne szó.

Álláspontja szerint az, hogy a szerződés táblázatában az előlegre jogosított tevékenység melyik fázisban van szerepeltetve, irreleváns, ezért a feltételhez nem kötött előlegek (1., 2., 4., 6., 7. részszámlák) összegét jogosult érvényesíteni.

Abban az esetben, ha a bíróság álláspontja szerint akár az elállás, akár a lehetetlenülés folytán a szerződés megszűnt volna, másodlagosan azt kérte, hogy a felek egymással történő elszámolása eredményeként a bíróság kötelezze az alperest a Ptk. 201. § (1) bekezdése alapján az ellenszolgáltatás 60 000 000 Ft összegű díjának a megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Érdemi ellenkérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy a peres felek által megkötött szerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése, és a 227. § (2) bekezdése értelmében semmis, mivel lehetetlen szolgáltatásra irányult.

Másodlagosan azért kérte a módosított kereset elutasítását, mert a felperes felemelt kereseti kérelmében megjelölt összegek tekintetében őt fizetési kötelezettség nem terheli, mivel ezek az előlegek a felperest csak azt követően illették volna meg, ha az

engedélyeztetési eljárást eredményesen befejezi, vagyis a szerződés 3.1. pontjában található táblázat szerinti összes engedélyt beszerezte volna.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelésének nincs jogalapja, mert a szerződést nem teljesítette. Arra az esetre, ha a bíróság a felperes keresetét akár részben, akár egészben alaposnak találná, a vállalkozási szerződés 5.3. pontja, és a Ptk. 246. §-a alapján beszámítási kifogást terjesztett elő késedelemre hivatkozással kötbér jogcímén, illetve másodlagosan a felperessel 2006. február 28-án megkötött kölcsönszerződésből eredő követelése beszámítására.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított kereseti kérelmét nem találta megalapozottnak, és ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 000 000 Ft perköltséget, és az államnak az adóhatóság felhívására 900 000 Ft állam által előlegezett illetéket.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy a peres felek által 2006. március 1. napján megkötött, és 2007. május 21. napján közös megegyezéssel módosított, a Ptk. 389. §-a szerinti vállalkozási szerződés érvénytelen-e, vagyis a Ptk. 227. § (1) bekezdése szerinti szolgáltatás lehetetlen volt-e már a szerződés megkötésekor.

Az elsőfokú eljárásban 14/A/2. sorszám alatt becsatolt, a Magyar Energia Hivatal 2006. augusztus 7-ei határozata alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a szerződés megkötésekor még nem volt kizárt a szabályszerű kérelem előterjesztésével a kis erőművi engedély beszerzése, tehát a szerződéskötéskor nem állt fenn a szolgáltatás jogi lehetetlensége. A jogszabályváltozásra tekintettel azonban ahhoz, hogy a Magyar Energia Hivatal engedélye beszerezhető legyen, szükséges lett volna a vállalkozási szerződés módosítása, ugyanis csak így terjeszthetett volna elő ún. „sziget üzemmódra” vonatkozó kérelmet a felperes. Az alperesnek azonban nem volt olyan kötelezettsége, hogy a vállalkozási szerződés ezen módosításához hozzájáruljon, és a felperes maga is elismerte, hogy a VET változása miatt 2007. év őszétől kezdődően nem adtak ki új, VET engedélyt szélerőmű létesítésére, 2007. év őszétől csak pályázat útján lett volna lehetőség az engedélyeztetés helyett a szükséges engedély beszerzésére.

A felperes ezen nyilatkozatát az alperes sem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a szerződés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős, és így a Ptk. 312. § (1) bekezdése alapján megszűnt. A teljesítés a jogszabály megváltozása miatt vált lehetetlenné, amely változás azt eredményezte, hogy a vállalkozási szerződésben rögzített engedély a szerződés megkötésekor meghatározott feltételekkel már nem volt beszerezhető.

A Ptk. 312. § (1) bekezdése szerint abban az esetben, ha a teljesítés megghiúsulásáért egyik fél sem felelős, a már teljesített szolgáltatásokkal el kell kölcsönösen számolniuk.

A jelen perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződés lehetetlenülése folytán az alperest az elszámolási kötelezettség miatt a módosított kereseti kérelmében megjelölt mértékű vállalkozói díjfizetési kötelezettség terheli. A felperes azonban a bíróságnak a szakértői bizonyítás elrendeléséhez szükséges szakértői díj letétbe helyezésére történő felhívásának nem tett eleget a megadott határidőn belül, ezért az elsőfokú bíróság a 30/I. sorszámú végzésével mellőzte a felperes szakértői bizonyítás iránti indítványát.

Mivel a vállalkozási szerződés 3.1. pontja pontosan rögzíti a szerződés egymástól jól elkülöníthető két fázisát, és ennek megfelelően a 3.9. pontban foglalt részszámlák mellett pontosan fel van tüntetve, hogy a 2. sorszámú kivitelezés melyik fázisához kapcsolódóan jogosult előlegszámla kibocsátására a felperes, ezért nem fogadta el az elsőfokú bíróság a felperesnek azt a hivatkozását, hogy az engedélyeztetési eljárás befejezését megelőzően is jogosult előlegszámlák érvényesítésére.

Mivel a felperes a Pp. 164. §-ának megfelelően nem bizonyította, hogy az általa részben beszerzett engedélyek alapján milyen mértékű vállalkozói díjra jogosult, ezért az elsőfokú bíróság a felperes módosított kereseti kérelmét elutasította, és a pereszes felperest kötelezte a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíjából álló perköltsége, valamint a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték felhívásra történő megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperesnek a módosított keresete szerinti marasztalását kérte.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Fellebbezése indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel teljes körűen, ennek ellenére lényegében helyesen állapította meg, azonban abból téves jogi következtetésekre jutott, ezért ítélete megalapozatlan, és jogszabálysértő.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a perbeli szerződés nem lehetetlenült, és ezáltal nem is szűnt meg, a szerződés teljesítése pedig még jelenleg sem lehetetlen. A szerződés célja és tartalma az volt, hogy a felperes egy szélérőművet létesítsen az alperes részére. Az tény, hogy a jogszabályváltozások miatt az eredeti elképzelés szerinti megoldásra a Magyar Energia Hivatal nem adta ki az engedélyt, azonban annak nem lett volna akadálya, hogy az ún. „sziget üzemmódban” való működést engedélyeztessék, mivel ez a megoldás nem lenne ellentétes sem a szerződés céljával, sem annak szövegével.

Ugyancsak tévesnek találta az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában írt azt a megállapítást, hogy az előlegek az engedélyezés befejezés után lettek volna csak igényelhetők, és hogy azok a 2. pontban írt fázisokhoz lettek rendelve. A felperes módosított keresete éppen azokra az előlegösszegekre vonatkozott, amelyek semmilyen munkafázishoz nincsenek kötve, és olyan tevékenységekre vonatkoznak, amelyek mindkét fázisban szükségesek. Megismételte azt az álláspontját, hogy az előleg fogalmilag előre jár. Hivatkozott arra is, hogy mivel a felperes felszámolás alatt áll, ezért nem állt módjában megelőlegezni a szakértői díjat.

Hangsúlyozta, hogy a felperes a Magyar Energia Hivatal engedélye kivételével az engedélyezést teljes körűen elvégezte, és az így beszerzett engedélyek is jelentős vagyoni értéket képviselnek, az alperes nevére szólnak, azok felhasználhatók, illetve meghosszabbíthatók. Abban az esetben, ha a szerződés megszűnt, a megszűnés időpontjában az alperes köteles lett volna elszámolni a felperessel, részben az elvégzett munka ellenértékével, részben pedig az így kapott vagyoni értékkel. Ezt az értéket jelölte meg a felperes az engedélyeztetés teljes vállalkozási díjának mintegy 85 %-ában, amely semmiképpen sem tekinthető eltúlzottnak.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és a felperest a másodfokú eljárással felmerült perköltsége megfizetésére kérte kötelezni.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akként, hogy a szerződés lehetetlenült. Magából a vállalkozási szerződésből és annak mellékleteiből - így a projekt leírást tartalmazó dokumentációból is - megállapítható, hogy a felperes nem „szigetszerű üzemmódban” működő erőmű megtervezésére, engedélyeztetésére és megépítésére vállalt kötelezettséget.

Az alperes az áramszolgáltatóval csatlakozási szerződést és üzemviteli megállapodást kötött volna, amelynek eredményeként a szélerőmű a központi villamos energiahálózatba került volna bekötésre, az E.ON pedig átvette volna a megtermelt villamos energiát.

Az alperes „szigetszerű üzemmódban” működő szélerőmű létesítését nem akarta, és erre nem is kötött volna szerződést, hiszen ennek lényegét a rendszeren kívüliség adja. Az ilyen erőmű által termelt villamos energia piaca bizonytalan.

Hivatkozott arra, hogy a felperes maga is úgy gondolta, a szigetszerű szélerőmű létesítése érdekében a perbeli szerződést módosítani kell, amely azonban olyan mértékű üzleti kockázatot jelentett volna az alperes számára, hogy az ilyen módosításra tett ajánlatot az alperes nem fogadta el.

Ugyancsak helytállónak tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, mely szerint a szerződés kivitelezési szakába tartozó részfeladatokhoz rendelt előlegek kizárólag az engedélyeztetési szakasz lezárását követően váltak volna esedékessé. Ezt támasztja alá a szerződés szövege, szerkezete, a fizetési ütemezés, de az a tény is, hogy a felperes is kizárólag azt követően kérte a kivitelezésre járó előlegeket, miután tájékoztatta az alperest, hogy álláspontja szerint teljesítette az engedélyezési szakaszba tartozó kötelezettségeit.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a perbeli tényállást is.

Ugyancsak tévesnek tartotta azt a felperesi hivatkozást, miszerint alperesnek az engedélyeztetés teljes vállalkozási díjának a 85 %-át meg kellene fizetnie a felperes részére. Az engedélyeztetés oszthatatlan szolgáltatásnak minősül, így részteljesítés esetén a felperes semmilyen díjazásra nem tarthat igényt. Az engedélyeknek kizárólag együttesen van bármilyen gyakorlati, vagy pénzben kifejezhető értékük, azokat hiányosan a szerződéses cél megvalósítása érdekében nem lehet felhasználni.

Utalt arra, hogy a perbeli vállalkozási szerződés célja az volt, hogy az alperes szélerőművet létesítsen. Ehhez képest az ún. összevont kis erőművi engedély hiányában erre semmilyen törvényes lehetősége nincs az alperesnek. Az egyéb, a felperes által beszerzett engedélyek az összevont kis erőművi engedély nélkül elégtelenek a szerződéses cél megvalósítására, azon túl, hogy azok közül több időközben már érvényét is veszítette.

Ugyancsak törvényesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak a szakértői bizonyítás mellőzéséről hozott döntését. Az a tény, hogy a felperes felszámolás alatt áll, nem eredményezheti azt, hogy a felperes mentesül a szakértői díj megelőlegezésének a kötelezettsége alól. A bizonyítatlanság következményeit pedig a felperesnek kell viselnie.

Az ítéletábrának a Pp. 256/A. § (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (4) bekezdése szerint - utalva a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f.) pontjára is - tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem megalapozott az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita eldöntéséhez szükséges körben a tényállást a kellő mélységben feltárta és abból - lényegében - helyes jogi következtést vont le, ítélete érdemben helytálló.

A felperes a fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a perbeli szerződés teljesítése még jelenleg sem lehetetlen, mivel a szerződésnek az ún. „sziget üzemmódban” való működéshez szükséges módosításával a szerződés célja megvalósíthatóvá válna.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében is hangsúlyozta azt, hogy a vállalkozási szerződés mellékleteiből - közöttük a projekt leírást tartalmazó dokumentációból - megállapítható módon az alperes szerződéses akarata nem ún. „szigetszerű üzemmódban” működő erőmű létesítésére irányult, mivel az ilyen erőmű által termelt villamos energia piaca bizonytalan. A felperes képviselője is elismerte a 3.G.40.049/2009/5. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalának második bekezdésében szereplő nyilatkozatában, hogy az alperes nem járult hozzá a vállalkozási szerződésnek a „sziget üzemmódban” való működéshez szükséges módosításához.

Az ítélet tábla a Magyar Energia Hivatal ... számú, 2006. augusztus 7. napján kelt, a perben 14. sorszám alatt a peres iratokhoz becsatolt, a kis erőművi összevont engedély iránti kérelem elutasítása tárgyában hozott határozat indokolásában írtak alapján az elsőfokú bíróság jogi álláspontjától részben eltérő jogi álláspontra helyezkedett.

A határozat indokolása „a” pontjában kimondta, hogy a 2001/77/EK irányelv kiegészítését a csatlakozási szerződés kihirdetésével Magyarország olyan módon fogadta el, hogy 2010. évre a bruttó villamos energia-felhasználás 3,6 %-át (azaz 1600 GWh) termeljen megújuló energiaforrás segítségével. A 2010-re vállalt részarányt azonban Magyarország 2005. évben már teljesítette, ezért műszakilag és a villamos energia-piac működése miatt korlátos a megújuló energiaforrásból és hulladékból nyert energiával előállított villamos energia átvételi lehetősége. A rendszer egészére jellemző globális korlátot az Energia Hivatal ... számú határozatával jóváhagyott Üzemi szabályzat alapján 330 MW szélerőműű hálózatra történő csatlakozása képezi, amely korlát semmilyen üzemállapotban nem léphető túl. A kötelezően átveendő villamos energia mennyiségének meghatározásával kapcsolatos aktuális információkat, allokálási elveket a hivatal közzétette a honlapján 2006. január 19-én, 2006. január 24-én és 2006. április 3. napján.

A M.V. Zrt. - akinek a rendszerirányítói nyilatkozatát a kérelemhez mellékelnie kellett volna a felperesnek a Vht. 41/A. § (2) bekezdés e.) pontja szerint - a honlapján is megtalálható véleménye szerint a rendszerirányító nem ért egyet új, az időjárási körülményektől függő, nem fosszilis, megújuló energiaforrásból villamos energiát termelő erőművek üzembe helyezésével, ezért már a kérelem benyújtásakor, valamint azt megelőzően is nyilvánvalóan tudott volt, hogy a kérelem nem teljesíthető, mivel köztudomásúlag a rendszerirányító támogató nyilatkozatát nem lehet beszerezni, mivel a rendszerirányító ilyet nem ad ki.

Erre tekintettel tehát az ítélet tábla álláspontja szerint a perbeli vállalkozási szerződés már a megkötésének időpontjában - 2006. március 1. napján - jogilag lehetetlen szolgáltatásra irányult, azaz semmis volt, ezért a Ptk. 237. § (2) bekezdése alkalmazásával - mivel a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállítása nem lehetséges - a szerződésnek a

határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítása mellett szükséges a felek közötti elszámolás elvégzése.

A felperes a módosított kereseti kérelmében a szerződésben az 1., 2., 4., 6. és 7. számú részszámlákban szereplő, feltételhez nem kötött előlegek megfizetésére kérte kötelezni az alperest, és csupán a fellebbezésében állította, hogy az általa kért - az engedélyeztetés teljes vállalkozási díjának, mintegy 85 %-át kitevő - összeg az általa már elvégzett munka ellenértékével, illetve ezáltal az alperesnek átadott, a beszerzett engedélyek által képviselt vagyoni értékkel egyező összeg.

Az elsőfokú bíróság helytállóan, a vállalkozási szerződésnek a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezésével mondta ki azt ítélete indokolásában, hogy az engedélyeztetési eljárás befejezését megelőzően nem kerülhetett sor a kivitelezés körébe tartozó munkálatok elvégzésére, és így ezek előlegként történő leszámlázására sem. A felek közötti elszámolásnak a felperes által ténylegesen elvégzett munka ellenértékére kellett volna kiterjednie, azonban a felperes - mint ahogyan az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában is magyarázatát adta ennek - a Pp. 164. §-a szerint őt e körben terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az elsőfokú bíróság felhívására a szükséges, és az általa is indítványozott (25. sorszámú beadvány) szakértői bizonyítás költségeit nem helyezte letétbe. A bizonyítás elmaradásának következményeit pedig a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a felperes terhére, és jogszerűen utasította el a felperes szakértői bizonyítás iránti indítványát is.

A felperes fellebbezésében írtak tehát nem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének a megváltoztatására, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b.) pontja, (5)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján 500 000 Ft + ÁFA = 625 000 Ft összegben állapította meg. Az ügyvédi munkadíj megállapítása során az ítéletábra figyelembe vette a pertárgyértéken túl azt, hogy a fellebbezés elbírálása tárgyalás tartása nélkül történt, és az alperes jogi képviselője kétoldalas fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be.

A pervesztes felperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 900 000 Ft fellebbezési illeték felhívásra, az állam javára történő megfizetésére.

Debrecen, 2011. január hó 21. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelűl:

Kiadó